

ЛОБОТОМІЯ ДЛЯ РАШИСТА?

Лоботомія – видалення лобових часток мозку, відповідальних за самоусвідомлення та за ухвалення рішень. Форма нейрохірургії, операція, що полягає в розрізанні тканин, які з'єднують лобові частки мозку з його іншими частинами. Наслідком такого втручання є нівелювання впливу лобових часток мозку на інші структури центральної нервової системи.

На Youtube розміщений доволі скандальний відеосюжет: «Хохлов надо давить, убивать и резать, бл*дь! Пленных надо убивать на*ер, это мрази!» (https://www.youtube.com/watch?v=2TKk_qh9uMI). Попри провокаційність назви, оприлюднений діалог більш ніж яскраво віддзеркалює рівень антиукраїнського мислення пересічних рашистів. Маємо наочний приклад людиноненавистницької маячні, якою просякнутий мозок середньостатистичного москвича. Амбулаторне лікування тут безсиле – рівень мислення, який демонструють двоногі істоти з-за «порєбріка», сформований, треба думати, на генному рівні.

Ось кілька фрагментів з цього повчального відео у перекладі українською.

ЖУРНАЛІСТ ЗАПИТУЄ В ЛІТНЬОГО ЧОЛОВІКА:
«Як ви ставитесь до рішення властей про вивід військ з Херсона?»

– Ну як? Я не знаю. Цих хахлов тебе давити і убивати. Різати... Я ненавиджу цю мерзоту. Це фашисти

– А що ми повинні, по вашому, робити с полоненими українцями?

– Убивати! Це мерзота. І все.

У РОЗМОВУ ВТРУЧАЄТЬСЯ ДРУЖИНА МОСКОВИТА:

– Це правда. Вони ж виродки. Вони не люди. І навіть їх нам утримувати?... Роздовбати їх усіх треба...

Пригадався фільм відомого білоруського кінодокументаліста Юрія Хашчеватського «Лоботомія» (<https://kinoflux.org/50828-lobotomiya-2010.html>). Це емоційна розповідь про події у Росії та Грузії під час збройного конфлікту у Південній Осетії у серпні 2008 року. Втім фільм не зовсім про цю війну. Він про те, що відбувалося в Росії у той час, як працювала кремлівська пропагандистська машина. Режисер і сценарист наводять цікаві паралелі з подіями в Білорусі 1988 року, в Тбілісі 1989-го, у Вільнюсі в січні 1991 року, в Москві у серпні 1991-го. Хашчеватський розмірковує, чому процес маніпуляції свідомістю в Росії триває, незважаючи на те, що комуністичної монополії на ідеологію, начебто, вже не існує. У фільмі режисер наводить слова літньої литовки, сказані нею 1991 року: *«Не радійте. Ця влада (російська. – О. Р) ще себе покаже. Вона ще не нажерлася».*

У квітні 2010 року Юрій Хашчеватський в інтерв'ю (<http://kinote.info/articles/2153-lobotomiya-po-yuriyu-khashevatskomu>) розповів про роботу над фільмом:

«Основа матеріалу – це війна між Росією та Грузією за територію Південної Осетії. Однак мене переважно цікавило те, яким чином російськими ЗМІ спотворюється уявлення, що є правда, істина, і як відбувається промивання мозку російському населенню. Адже ще за кілька років до цих подій було абсолютною чітко видно підготовку, як у російському суспільстві збуджували нелюбов до вихідців з Кавказу взагалі, а потім і до грузинів зокрема.

Апофеозом був час, коли у московських школах міліціонери виявляли дітей із грузинськими прізвищами, про що у фільмі розповідає Борис Немцов. **На телебаченні спостері-**

галася антигрузинська істерія і «просунути» журналісти постійно займалися цим... У суспільстві виховують ненависть, бажання з кимось звести рахунки <...> У державі, де телебачення монополізовано владою, треба вимкнути телевізор. Іншого виходу немає. <...> бо такий потік дезінформації, зомбування, навіть на мене, людини підготовленої, дуже негативно впливає.

Колись Микола Карамзін визначав російську дійсність одним словом – «крадуть». У советські часи головним словом було «схвалюємо». У фільмі я починаю пояснювати, що нішня російська ідея складалася з патріархальної ідеї загальної крадіжки, на яку свого часу зверну посадили советське слово «схвалюємо». Тобто одні крадуть, інші мають схвалювати. А на самісінькій верхівці – путінське «мочити у сортирі».

Ця тріада увійшла дуже легко у російське суспільство, як ніж у олію. Якщо ви зараз подивитесь на мораль цього суспільства, то побачите, що за допомогою цієї інформаційної машини воно прийшло до такого стану, де одні крадуть, інші майже насильно, а насправді природно схвалюють, і всі один одного «мочать». **Це, на мою думку, призвело до катастрофи та некерованості російського суспільства».**

Юрій Хашчеватський пояснює, що у даному разі «лоботомія», видалення лобових частин мозку, річ образна. **«Головне, що після цього люди перестають адекватно оцінювати навколишнє і різко падає самосвідомість. Інформаційна імперія, підпорядкована російському керівництву, зробила таку справу».**

Щоб краще зрозуміти причини «катастрофи та некерованості російського суспільства» західним політикам (а надто французькому президентові) треба обов'язково переглянути цей фільм. Це побажання стосується і цілого ряду українських політиків.

За своєю природою людина передусім істота біологічна, з усіма своїми вадами, бажаннями, емоціями, інстинктами. Позбутися їх неможливо. Так, неандерталець мав доволі розвинений мозок, який майже не відрізнявся за розмірами від мозку людини. У нього, судячи з черепа, були добре розвинені скроневі й потиличні частки, що підтверджує факт здатності сприймати інформацію – звукову та візуальні образи, а, отже, спроможності до навчання. Однак у неандертальця були слабо розвинені лобові частки. Їх відсутність або пошкодження (у лобових частках містяться так звані центри толерантності) роблять людину нетерпимою до інкодування.

Що й спостерігаємо в жителів сучасної рашистської Московії.

Мусимо згадати: всі мрії про те, що людина коли-небудь перетвориться на такого собі соціального янгола, не мають жодних підстав. Навпаки, людина майбутнього видається ще агресивнішою.

Генетики в ССРСР, як відомо, не існувало, не було сексу, а будь-які спроби навести аналогії між світом тварин і людським соціумом таврувались як соціал-дарвінізм. Однак реальність та численні екологічні дослідження підтверджують, що гомо сапієнс од «братів своїх менших» успадкував дуже багато специфічних рис.

«Соціальний устрій людських поколінь не набагато вищий від ієрархії тваринних популяцій: вождяк – король, або генеральний секретар, обранця вождяка – перша леді. Ті, що першими допущені до їжі, – колись бояри, потім члени ЦК, тепер депутати, ті, що підбирають крихти, які залишилися від столу вождяка і його наближених, – плебей, народ. Такий порядок у левів, галок, мишей, мавп і людини. Нічого нового, хіба що деякі соціальні устрої дбають про слабких особин, ви-

плачуючи допомогу безробітним, оскільки системі вигідніше їх утримувати, ніж допустити до діяльності і виробничої праці. А поза тим все так, як у всіх живих організмів – конкуренція за їжу, за територію та сфери впливу, і за даму серця. Це суто біологічні поняття, про які писав ще Ч. Дарвін» (Зиновія Служинська – визнаний фахівець з генетики людини, демографії, екології; Олександра Служинська, кандидат медичних наук).

У науковій школі знаменитого фізіолога Івана Павлова, лауреата Нобелівської премії, були запроваджені такі терміни як «рефлекси свободи», «рефлекси рабства», «рефлекси покірності» та «рефлекси догідливості».

Академік Павлов був переконаний, що найнезнищенніший «безумовний» інстинкт – це інстинкт самого життя. Рефлекс свободи – це основний рефлекс життя. Але його не лише можна придушити, але й замінити «умовним» рефлексом на ті ж обмежувальні впливи.

Можна цілком «вгамувати» тварину, привчити її до того, що вона «крутитиме хвостом» у відповідь на дії, котрі можуть позбавити її свободи, і благально «зазирати в очі» того, хто може тероризувати.

У суспільстві, просякнутому товарно-грошовим обміном, основний, безумовний рефлекс перетворюється на «рефлекс на власність». А ще виникає «рефлекс на майно», «рефлекс на багатство». Починають вироблятися й інші рефлекси: «догідливості», «угодовства», «покірливості», «рабства».

Навіть в умовах війни унаслідок набутого «рефлексу на багатство» вітчизняний так званий істеблішмент часто демонструє брак політичної волі, захланність й аморальність, корупцію...

Аморальну поведінку сучасних рашистів-шарикових влучно підмітив і охарактеризував булгаковський професор Преображенський: «*Вы стоите на самой низкой ступени развития <...> Вы ещё только формирующеся, слабое в умственном отношении существо, все ваши поступки чисто звериные <...> вам нужно молчать и слушать, что вам говорят*».

На початку ХХ століття вже згадуваний Іван Павлов звернув увагу на те, що розум російської людини уникає прискіпливо аналізувати реальний світ, натомість віддає перевагу словам: «**Взагалі я повинен висловити свій сумний погляд на російську людину. Російська людина має таку слабку мозкову систему, що вона не здатна сприймати дійсність як таку. Для неї існують лише слова. Її «умовні» рефлекси координовані не з дійсністю, а зі словами**».

Вчинки путінських рашистів уповні підтверджують цей висновок. Річ у тім, що для роботи мозку людини характерні механізми реактивності щодо сприйняття нової інформації.

У процесі набуття досвіду в неї формується певний сумісний інформаційний масив. З віком складаються дедалі тісніші зв'язки та уявлення про навколишній світ. Чим тривкіші ці зв'язки, тим імовірніше конфліктна ситуація – традиційні уявлення може спростувати лише нова інформація.

Йдеться про консерватизм мислення не тільки окремих людей, але й суспільства. Так, переважна більшість рашистів сприймає путінську пропаганду як догму, як остаточну істину – вірить у так званий «руській мір», який підживлюється православним фундаменталізмом, слав'янофільством і сталінізмом, повсякчас демонструє агресивну переконаність у начебто існуючій загрозі з боку Заходу тощо. У висліді замість того, щоб думати й аналізувати, рашистові легше відмовитися од нової об'єктивної інформації, ніж руйнувати усталені догми і поняття. Але якщо втратити віру у «велич і доброту» Росії, у її «високе духовне призначення» – це означає втратити віру у щось фундаментальне, мало не божественне, а отже зруйнувати власне життя. Насправді йдеться про «індукований психоз», коли хвора людина продукує маячню, а решта людей, яка перебуває під її впливом, сприймає ці деструктивні ідеї як істину.

Свого часу соціал-дарвіністи описали чимало соціальних явищ в екологічних термінах. Відтак психологічну і дієву поведінку, приміром, Владіміра Путіна, його кримінального оточення або пересічного російського націонал-патріота, обтяженого імперською/євразійською ідеєю, можна пояснити дуже переконливо, навівши численні аналогії зі світу флори й фауни. Такий підхід до трактування людських популяцій не повинен викликати обурення. Бо такою є Реальність. І на те нема ради.

Нині з українцями воюють дегуманізовані аморальні істоти, які не бачать зв'язку з реальністю. **У цих виродків здатність бодай щось розуміти та усвідомлювати з'являється лише тоді, коли знають нищівної поразки, розгрому, коли потрапляють в полон.**

«Коли велика група людей багато років жила в рабстві чи тиранії, вона стане значно агресивніша і пасивніша. <...> Для змін на генетичному рівні потрібен потужний вплив зовнішнього середовища протягом цюнайменше трьох поколінь. Тобтодесь років 80. У випадку росіян – це 300 років кріпацтва й царської деспотії та 70 років радянського тоталітарного експерименту. <...> В Росії утворився прощарок тих, хто мав бути або дуже агресивний, або дуже пасивний, щоб вижити в умовах гноблення. Це була раціональна для виживання стратегія. Це пояснює, чому росіяни вибрали сильну руку тиранії і зневажають м'якість демократії. Також – їхню агресивну щоденну поведінку. <...> Коріння більшості росіян – з Азії. Це колишні кочівники, мисливці, грабіжники. Жили в добре структурованих великих групах із численним бюрократичним апаратом. Так було, наприклад, у монголо-татар. Водночас багато українців походять від пастухів і землеробів – миролюбних індивідуалістів, які можуть захищати себе, але не нападати, руйнувати і грабувати» (Джеймс Феллон, психіатр, нейробіолог, професор Каліфорнійського університету).

Здійснивши гріхопадіння і скуштувавши заборонений плід Древа пізнання, людина вчиться творити Добро і Зло. Виходить це в неї не найкращим чином. Бо людина ще недостатньо розумна, аби узгоджувати свої дії з інтересами-потребами більш загальної системи – біосфери, не порушуючи її внутрішньої сумісності.

Людині – істоті упереваж захланній та аморальній – жодні заборони, жодні домовленості, обмеження й застереження не допоможуть. Можна лише припустити, що розум, який начебто притаманний людині, у віддаленій перспективі допоможе знайти той єдиний шлях розвитку, що гарантуватиме самозбереження як гомо сапієнсу, так і території, на якій він порядкує.

Олег К. РОМАНЧУК

Live From The Dnipro

